

zöm hosszabban, s a többire csak egy-két pillantást vetek. — Az examenezésnek ez a módja lelkiéletem egységének jó támasza.

Beregi Emma

TERÉZ ANYA NÖVÉREI JUGOSZLÁVIÁBAN

Teréz anya kapcsolata Zágrábbal még 1928-ban elkezdődött, amikor Írországon keresztül Indiába készült. Útközben egy ideig Zágráb egyik külvárosában, Dubravában tartózkodott, innen utazott okt. 13-án Írországba. — Egy sokkal komolyabb kapcsolat kezdete közte és a horvát egyház között még korábban nyúlik vissza: hitélete kezdetére és missziós hivatásának ébredésére. Abban az időben zágrábi jezsuiták dolgoztak a szkopjei Jézus Szíve plébánián, amelynek területén született. Az 1924-ben odaérkezett Franjo Jambreković atya nagy mértékben fellendítette az ifjúsággal való foglalkozást, és Teréz anya hivatásának fölkelésére is nagy hatással volt. Amikor 1978-ban Zágrábra látogatott, hosszú ideig imádkozott az atya sírjánál, s utána azt mondta: „Köszönöm, hogy elküldte nekem Jézust.”

Kalkuttába érkezése óta állandó lelki kapcsolatot tart fenn az ott működő horvát jezsuitával, P. Ante Gabrić-csal. Vele beszél meg minden új szándékát a leprások közti apostoli munkája terén.

Amikor a horvátok megkeresztelkedésük 13 százados évfordulóját ünnepelték, a „Mali Koncil” (Kis Zsinat) c. gyermeklap szerkesztősége azzal a kéréssel fordult Teréz anyához és P. Gabrićhoz, legyenek a gyermekek karitatív rovatának („A jóság kis mozaikja”) állandó pártfogói. Mindketten szívesen teljesítették ezt a kérést. Így alakult meg 1976-ban Teréz anya munkatársainak köre. Számuk hat év óta 13 000-re nőtt. Munkájukban a munkatársak nemzetközi csoportjához csatlakoznak.

1978 januárjában a Glas Koncila (A Zsinat hangja) és a Mali Koncil szerkesztőségének két pap munkatársa, Mijo Gabrić és Luka Depolo meglátogatta Teréz anyát és P. Gabrićot. Egy hónapig maradtak Indiában, és az ott folyó missziós munkáról dokumentumfilmet készítettek.

A zágrábi érsek, Franjo Kuharić hívására 1978 márciusában Teréz anya és P. Gabrić részt vett az ott tartott nagy népmisszióban. Ez alkalommal Teréz anya más jugoszláv városokba is ellátogatott, többek között szülővárosába, Szkopjéba is. A látogatás a nagyhétre esett.

A következő évben, 1979. jún. 8-án négy nővér érkezett Teréz anyával Zágrábra a Szeretet Misszionáriusai társaságából. Jún. 10-én, a székesegyházban tartott ünnepélyes szentmisén az érsek átadta nekik egy új ház kulcsát. Azóta állandóan négy-öt nővér tartózkodik Zágrábban. Hozzájuk csatlakoznak mint jelöltek azok a fiatal lányok, akik a rendbe szeretnének lépni: két év alatt tíz leány Horvátországból és egy Szlovéniából. A nővérek azokról a szegényekről

gondoskodnak, akiknek nincs gondviselőjük, és nincs miből kifizetniök az ápolást. Rendszeresen gondoznak kb. 60 ilyen szegény, idős személyt. Soknak közülük naponta visznek meleg ételt. Minden nap 20 személyre főznek vacsorát, – a „vacsora-védencek” között sok az iszákos. Két nővér rendszeresen tart hitoktatást két külvárosi plébánián, ahol most épül új templom. Naponta egy órát adorálnak, együtt imádkozva kápolnájukban a hívekkel. Házuk az érsekség kertje végében áll (Ul. Jurja Branjuga 1). Minden hó első péntekén munkatársaikkal közösen szerveznek egy órás szentségimádást és szentmisét a székes-egyházban. A lakosság szeretettel fogadta a nővéreket, és mindenben igyekszik segítséjükre lenni, különösen adományokkal a szegények eltartására.

Egy évvel a zágrábi ház megnyitása után, 1980. jún. 28-án Teréz anya szülővárosában, Szkopjében is házat nyitott. Itt is négy nővér tartózkodik. Mikor odahozta őket, ezt mondta: „Ti egy személyt adtatok, én négyet hozok vissza.” Elfoglaltságuk ugyanaz, mint a zágrábi nővéreké. Házuk a püspöki palota közvetlen közelében áll, Dimitrije Tucovic u. 31. sz. alatt. Mindkét helyen különösen szembetűnő, mennyire segítenek a nővérek minden rászorúlón, tekintet nélkül vallási meggyőződésükre, világszemléletükre és nemzetiségükre. Ezért a jugoszlávok nagyon tisztelik őket, és nagyra értékelik munkájukat.

Egy nővér írja Szkopjéból: „Napjaink igen gyorsan telnek ezen a helyen, ahol Anyánk született. Szülőháza már nem áll úgy, amilyen volt: az 1968-as földrengés lerombolta. Látogatjuk a szegényeket az egész városban, és segítünk gondozni őket. Vannak köztük igen öregek, vakok, bénák, sánták és nyomorgók. Nagyon kevés a katolikus. Mi minden csoportot fölkeresünk, a cigányokat is. Körüljárunk és tesszük, amit tehetünk, mint Isten szeretetének jelei. Olyan sokat lehetne mondani az embereinkről. Nagyon szeretetreméltók. Öregjeink nagyszerű emberek. Sokan a lányuknak tekintenek bennünket, és ha késünk, megkérdezik: „Hol voltatok, kislányaink? Elfelejtettétek a mamátokat?” Van egy öreg, vak asszonyunk, aki az unokáját gondozza. Azt mondja: „Ha a nővérek nem volnának, sose látnék paradicsomot, paprikát és a többi friss főzeléket meg gyümölcsöt.” – Négyen vagyunk nővérek, két indiai, egy máltai és egy albán. Kolostorunk kicsi, csak három szoba. Mindenhová kerékpáron járunk. Sok anyagelvi gondolkodó ember szemében bolondos és furcsa fiatal nők vagyunk. De ez nem zavar bennünket, hiszen Érte vagyunk bolondok, aki elég bolond volt, hogy sokkal nagyobb dolgokat tegyen meg értünk. Csak adja meg, hogy a mi boldogságunk az Ő dicsőségét terjessze.”

Jugoszláviában több könyvet adtak ki Teréz anyáról, köztük közösségének szabályzatát is. Különösen értékes a „Majka Odbacenih” (Az eldobottak édesanyja) c. könyv. 1976-ban adta ki Juraj Gusić jezsuita. Ez a 405 oldalas mű részletesen feldolgozza életét és munkásságát. Két évvel később e sorok írója, Luka Depolo egyházmegyes pap, a nővérek lelkiatyja egy kis zsebkönyvet adott ki: idézeteket beszédeiből, gondolataiból és mondásából. 1981-ben Gjergji Lush albán pap adott ki albán nyelven egy könyvet: „Teréz anya – személye és munkássága”, amely egy évvel később horvátul is megjelent.

Teréz anya nővéreinek munkássága Zágrábban az ottani érsek pártfogása alatt áll. A rend férfi ága, „a szeretet misszionárius testvérei“, több horvátországi fiatalembert nevel. Most van alakulóban Teréz anya pap munkatársainak csoportja, a beteg munkatársak csoportja pedig már létre jött. Sok plébánia területén nagy szerepe van ennek az apostoli munkának a hit növekedésében, különösen a fiatalok körében.

Luka Depolo

LEVELEK A MISSZIÓBÓL

Hála Istennek, kolostorunkat egészen átváltoztattuk. A rossz és roskadt tető helyett beton tetővel van ellátva. Nem kell félni, hogy a rablók betörnek. Az egész verandánk is körül van véve vasráccsal. Este 6 órakor az intézetünk lakói, a pedagógusok, gyermekeink mind bent vannak a kolostorunkban, a rács mögött. – Megástuk az ápolóházunk alapját. Jelenleg csak 6 szobát építünk, fürdővel, WC-vel stb. De még erre sem jött meg a szükséges összeg. Az anyagot is szállítjuk a hidak építésére, hogy legyen közlekedés a monszun idején is.

De nagyon rosszul állunk az iskolával. Az a pajtaféle épület, amiben 5–6 osztályt tanítottunk, egészen összeroskadt az esőzés idején. Hát odavagyunk. Ha legalábbis 6 tantermet építhetnénk most, nagy segítség lenne. A jó Szt. Józsefekre bízom az egészset. Imádkozzanak velünk.

Kedves élményünk volt nov. 17-én. Nálunk volt a fatimai Szent Szűz szobra, amit Fatimában VI. Pál pápa megáldott, amikor oda zarándokolt. Már régóta Indiában van, és egyik helyről a másikra viszik. Hogy milyen öröm volt az egész misszióunkban, az leírhatatlan. Ez az elszigetelt hely igazi búcsújáró helyé vált. Ezek jöttek más vidékről, hogy hódoljanak a Szűzanyának. Megható volt a hinduk és a nemkeresztények tisztelete a Szűzanya iránt. Mindenki azt mondta, hogy valami szépség és anyai szeretet sugárzik rájuk. Volt éjjeli szentségimádás, és a rózsafüzért majdnem szüntelenül imádkozták a hívek. Nyolc napig volt nálunk, utána nagy pompával vitte el egy másik misszió, ahol ismét ezek hódoltak a Szűzanyának. Sokat imádkoztunk jötevőinkért, a missziók ügyéért, békéért, hazánkért... Igazi megújulás volt híveink és mindnyájunk lelkielete részére.

Szívből megköszönjük érdeklődésüket és támogatásukat a misszióunk ügyében. Isten segítségével majd itt is odaérünk, mint Jampaniban, hogy a szükséges dolgok felépüljenek. Hála Istennek, vannak jó számban jelentkezők a szerzetesi életre. Az Úr szíjében még rengeteg munkásra van szükség itt Indiában is.

Pushpa nővér (M. Theresia)
Ursuline Convent, Bardih
P. O. Amgaon, via Gumla 835207
Dt. Ranchi-Bihar, India

Itt Ranchiban ugyan nincs az a dzsungel, ami előző helyemen, Asszámban volt, de érdekes, hogy az emberek vezetőkéneve mind a dzsungelt képviseli: leopárd, teknősbéka, róka, datolyapálma stb. Mivel sokat kell dolgozniok, ezekből kerülnek ki az áldozathozó szerzetesek. Teréz anya nővérei is. Itt Indiában nagy hátránya a törzsgyűlölet. Dél és Észak két külön világ, s ezt még a katolikus hit sem tudja eltörölni. Ezek itt őslakók, és ezek a kaszton kívüliek. A kasztrendszer, mint egy öreg misszionárius meghatározta, az ördög találmánya. A hindu papok ezt tartják. A brahmin még szóba sem áll az őslakókkal, csak bizonyos távolságról.